

ΠΡΟΟΔΟΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΩΝ
ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ.

ΕΤΟΣ Α΄.

EN BIENNII, τῆ 15/27 Φεβρουαρίου 1889.

ΑΡΙΘ. 2.

(Ἐγεννήθη ἐν Κερκύρα τῆ 18^ῃ Αὐγούστου 1870 ἐμνηστεύθη
τῆ 29^ῃ Ὀκτωβρίου 1888.)

Τὸ ῥόδου ζῶρα φέρονται τὸ σχῆμα καὶ τὸ χρῶμα,
Κ' εἰς χάριτῃν ἄψυχον νεκρὸν πολλάκις θεωρεῖται·
Ἄλλὰ νὰ εἰκονίσωσι δὲν δύνανται ἀκόμα,
Τὰς θελατικὰς κινήσεις του καὶ τ' ἄρωμά του· μήτε
τὴν Ἀλεξάνδραν ἴσχυοῦσι κανεὶς νὰ προσεγγίσῃ·
Τίς τὴν ζῶντῃ τοῦ κάλλους Της χρωστήρ θ' ἀπεικονίσῃ,
Τὸ βλέμμα Της τὸ ἔμψυχον καὶ τὴν ἀβρότητα Της,
τὴν λαλιάν, τὴν κίνησιν καὶ τὸ μειδιᾶμά Της;
Ἄθνήσι.

Α. Π.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΕΝ Τῷ ΠΑΡΟΝΤΙ ΤΕΥΧΕΙ

Η ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΑΙΔΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ.
ΜΟΥΣΙΚΟΝ ΤΕΜΑΧΙΟΝ ὑπὸ I. Καίσαρη.
ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ.

ὕποπτος τὴν ἐπήρσειαν τοιαύτης ἀράς, ὅταν ἀναλογισθῆ ὅτι ἕνεκα ἰσπανικῶν γάμων ἐξεπολεμώθη ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΔ' σύμπασα ἡ Εὐρώπη εἰρηνεύσασα ὅπως οὖν διὰ τῆς ἐν Οὐτρέχτῃ Συνθήκης, ὅτι ἐπὶ Γκιζώτου καὶ Παλμεστρώνος, ἕνεκα ἄλλων ἰσπανικῶν γάμων, ὄλιγου δεῖν ἐξιφοῦλκουν ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ἀγγλία, ἂν μὴ πιστεῦσόμεν ὅτι ὁ τότε παροργισθεὶς ἐκ τῆς ἀποτυχίας Παλμεστρῶν ὑπεδαύλισε τὴν κατὰ τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου ἐξέγερσιν, ὅτι ἐκ τῆς ὑποψηφιότητος τοῦ ἰσπανικοῦ θρόνου πόλεμος ἀνά τὴν Εὐρώπην ἤρθη δευτὸς τῷ 1870, ὅτι δύο ξένων, ἐνὸς γερμανοῦ καὶ ἐνὸς γάλλου ἡττημένου, τοῦ Βαζαίν, ἐπὶ ἰσπανικῷ ἐδάφους στόμα πρὸς στόμα λαλούντων, οἱ ἐμπιστευτικοὶ λόγοι μεταδοθέντες ἐσχάτως εἰς τὴν εὐρωπαϊκὴν ἀτμοσφαῖραν ἐμόλυναν αὐτὴν ὡς φοβερὸν μίσημα πανώλους καὶ νέαν σύγκρουσιν ἢ τοῦλάχιστον τῶν συμπεφωνημένων διαλόγων ἀπειλοσίν. Ὡ! βεβαίως δὲν θὰ κατορθώσῃ νὰ εὕρῃσι κατὰ μυριάδας ὁπαδοὺς τῶν κοσμογονικῶν αὐτῶν δοξασίων οἱ Δαρβίνοι καὶ οἱ Χαίκαλ· ἀλλ' οἱ φρονούντες ὅτι αἱ δοξασίαι ἐκεῖναι πρέπει νὰ καταπολεμηθῶσιν, οἱ κηρύττοντες ὅτι τὸ θρησκευτικὸν πνεῦμα πρέπει νὰ ἐνισχυθῆ παρὰ τοῖς πολλοῖς ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ἄμβωτος, διὰ τῶν ἠθικοποιητικῶν συγγραμμάτων, διὰ τῆς καταλλήλου διδασκαλίας τῶν Χριστιανικῶν παραγγελμάτων ὀφείλουσι νὰ ἐξετάσῃσι μήπως αἱ παραδοξολόγοι τῆς ζωολογικῆς ἐπιστήμης ἀρχαὶ εὐρίσκωσιν τὰ ὄπλα αὐτῶν ἐν τῇ ἐγλωσσικῇ, τῇ ὑπὸ ἀνθρωπίνων καὶ κοσμικῶν ἀδυναμιῶν ἐμπνευσμένην πολλάκις, ἐν τῇ Φαρισαϊκῇ Ἰσῶς ἐρμηνείᾳ τῆς ἐννοίας τῶν λέξεων „θρησκευτικὸν πνεῦμα“.

Μεταξὺ τῶν ἀληθινῶν Χριστιανῶν τῆς Εὐρώπης κατατακτέος ἀναντιρρήτως ὁ κ. Γλάδστον. Ἐν τούτοις ἐκεῖνος προὐκάλεσε πολλὰκις καὶ ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ καὶ ἐν τῇ λοιπῇ Εὐρώπῃ καταγίδας διαμαχῶν καὶ ἐριδῶν ἢ ἐνεθάρρυνε τὰ μίστη ἀδελφῶν τέως ἔθνων πρὸς ἀλλήλα δημοσιεύσας ἐρμηνείας παραδόξους καὶ ἐπιβλαβεστάτας ἢ περὶ τοῦ θρησκευτικοῦ πνεύματος ἐν γένει, ἢ περὶ τῶν διαφόρων δογμάτων τοῦ Χριστιανισμοῦ ἰδίᾳ. Δὲν θέλομεν νὰ ἀναμνήσωμεν ἐνταῦθα πῶς πρό τινων ἐτῶν ἐνθουσιωδῶς ἐχαρέτιζε τὴν ἐπὶ τῆς Χερσονήσου τοῦ Αἴμου ἀναθρόσασαν καὶ ὑποδαυλισθεῖσαν πολιτικὴν ἐξέγερσιν ὡς ἀνάπτειν ὕψηλοῦ θρησκευτικοῦ πνεύματος. Ἀναπολοῦμεν μόνον τὸν φοβερὸν πόλεμον, ὃν προὐκάλεσε τῷ 1875 δημοσιεύσας τότε φυλλάδιον κατὰ τῶν καθολικῶν ὡς ἐγθρῶν γενομένων πάντοτε πρὸς τὰ κράτη, ἐν οἷς ζῶσιν ὅταν ταῦτα δὲν διακινεῖται φιλικῶς πρὸς τὴν Παπικὴν ἔδραν. Δὲν ἐννοοῦμεν, ἅπασι! νὰ διαφλονευθῶσιν τὸ ἰσχυρότατον κῆρος τῶν ἱστορικῶν αὐτοῦ ἐπιχειρημάτων· ἀλλὰ τὸ θέμα τοῦ ἐξήγησε τὴν συζήτησιν περὶ τῶν πρὸς ἀλλήλα διωγμῶν τῶν διαφόρων δογμάτων καὶ εἰς σοφὸς θεολόγος ποιμενάρχης δὲ καθολικὸς Ἄγγλος, ὁ Βιοθόμμαν, αἴφνης προήλθεν εἰς μέσον κηρύττων διὰ τῆς γραφίδος ὅτι, „ἂν αἱ παραδόσεις τῆς ἀρχαίας Αὐτοκρατορίας διατηρήθησαν, ὡς βεβαίαι ὁ Κ. Γλάδστον ἐν τοῖς ἐγκυκλίους καὶ τῷ Σουλᾷβφ Πίσο τοῦ Θ', αὐταὶ διατηρήθησαν ἐπίσης ἐν τῷ γενικῷ συστήματι τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἐν τῷ ἰδιαίτερῳ συστήματι τοῦ Ἀγγλικοῦ πολιτισμοῦ“, ἐμνημόνευσε δὲ δια-

φόρων διαταγμάτων τῶν Βρεττανῶν βασιλέων καὶ φημισμάτων βουλευτικῶν ὑποστηριζάντων διὰ ποινικῶν νόμων τὰ ἐκείστοτε κρατοῦντα δόγματα καὶ καταδιωξάντων τὰ ἐναντία. Ἐν τῇ σκανδαλώδει ἐκείνῃ συζητήσῃ, καθ' ἣν καθολικοὶ καὶ ἀντιπαπιστὰ ἐφλοισμῆθησαν ἢ ἀποκαλύψωσι πάντα τὰ θρησκευτικὰ τῆς Ἀγγλίας ὄνειδη τὰ καταδεικνύοντα πόσον μακρὰν τῶν εὐαγγελικῶν παραγγελμάτων καὶ τοῦ ἀληθινοῦ θρησκευτικοῦ πνεύματος ἔφερον αἱ μισσαλλοδοξίαι καὶ οἱ ἀμοιβαῖοι θρησκευτικοὶ διωγμοί, περιοδικῶν τι προῦβαλε καὶ ἀντέγραψε πρὸς εἰρήνευσιν τῶν πνευμάτων οὐδέποτε ὅμως ἐπεληθούσαν τὴν ἐξῆς ὥραϊαν παράγραφον ἐκκλησιαστικοῦ πονήματος δημοσιευθέντος τῷ 1854. „Ἐπιθυμῶ ὅπως ὅλα τὰ θρησκευτικὰ νόμιμα, καθολικοὶ καὶ διαμαρτυρόμενοι συμφωνήσωσιν ὥστε οἱ αἰρετικοὶ νὰ ἐκβιάζωνται μόνον διὰ τῆς ἰσχύος τῶν ἐπιχειρημάτων, νὰ καίωνται μόνον ἐν τῇ φλογὶ τῆς ἀγάπης, ἀποκεφαλίζωνται μόνον διὰ τοῦ ξίφους τῆς προσηυχῆς καὶ τῶν καλῶν ἔργων. . . . Τὸ κατ' ἐμὲ ἔχω πίστιν εἰς τὴν πίστιν μου καὶ πέποιθα ὅτι ἂν χρώμεθα μόνον τοῖς ὄπλοις, ἅπερ ἔθηνεν ἐν ταῖς χερσὶν ἡμῶν ὁ θεὸς ἱερωτῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ, θὰ πλησιάζωμεν εἰς ὁμόφωνον ἀπόφασιν περὶ τῆς μεγάλης ταύτης ἔριδος, ἥτις οὐδέποτε δύναται νὰ λυθῆ διὰ τῶν ὄπλων τῶν κοσμικῶν πολέμων.“

Λαμπρὰ καὶ ἅγια λόγια· ἀλλὰ πότε ἐλήφθησαν σπουδαίως ὑπ' ὄψεαι καὶ πότε πρακτικῶς ἐφηρμόσθησαν. Ἐνόσφ δὲ δὲν τηρήθησαν αἱ ἐν αὐτοῖς ἀρχαί, ἐνόσφ δὲν κατονηθῆ ὅτι τὸ θρησκευτικὸν πνεῦμα ἀναζητητέον ἐν τῇ ἀπλῇ καὶ φυσικῇ ἐξηγήσει τῶν θεῶν τοῦ εὐαγγελικοῦ παραγγελμάτων, ἐνόσφ δὲν πληρωθῶμεν ὑπὸ τῆς μεγάλης χριστιανικῆς ἀληθείας ὅτι οφείλομεν ἀγαπᾶν ἀλλήλους καὶ μιμνεσθαι τὸν ὑπὲρ ἡμῶν παθόντα Θεόν, ὅστις συναχώρει τοῖς μισοῦσιν αὐτόν, ἐν ὅσφ ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ δὲν ἀναγνωρίζωμεν τὴν θεῖαν ἀρχὴν τῆς εὐλαβείας πρὸς τὰ δίκαια ἀλλήλων, ἐν ὅσφ συνομοτοῦμεν ἐν τῷ κροστῷ περὶ τῆς ἐξουσίως τῶν ἀσθενῶν καὶ τῆς ἀρπαγῆς τῶν ὑπαρχόντων αὐτῶν, ἐν ὅσφ χάριν σκοπῶν ἐγλωσσικῶν καταδαπανῶμεν τοὺς ἰθρῶτας τῶν λαῶν πρὸς ἐπαύξειν καὶ τελειοποίησιν τῶν μηχανημάτων τῆς ἀμοιβαίας καταστροφῆς, οἱ ἀνόσιοι κοσμογόνοι καὶ ζωολόγοι καταργούντες μὲν τὰς παραδόσεις τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης νέας δὲ εἰσάγοντες δοξασίας θὰ χαρακτηρίζωσι τὰς μετὰ φανατικῆς ἀυστηρότητος καὶ τυπικότητος τελουμένας ἐν Εὐρώπῃ μὲν ἐν γένει, ἰδίᾳ δὲ ἐν Ἀγγλίᾳ ἐορτάς τῶν Χριστουγέννων, ὡς ἀπλὰς ἔξεις καὶ ὡς ἐθνικὰς παραδόσεις ἦμισα ἀναπολοῦσας τὰς ποικίλας πράξεις τοῦ μεγάλου καὶ ὕψηλοῦ δράματος τῆς ἐνσαρκώσεως, καὶ ὡς ἐλάχιστον συντελοῦσας εἰς τὴν πρακτικὴν διδασκαλίαν τῶν τε χριστιανικῶν καὶ ἀνθρωπίνων καθόλου καθηκόντων.

Πρὶν ἢ τῇ ἀληθείᾳ στρέψωμεν τὰ ὄπλα ἡμῶν κατὰ τῶν ἐπιστημονικῶν παραδοξολογιῶν, ἀναλογισώμεθα ὅτι αὐταὶ ὡς ἰστός ἀράχνης διαλυθῆσονται, ὅταν ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ πολιτευθῶμεν ὁδῶς ὥστε μόνον ἢ πολιτεία ἡμῶν νὰ τρέψῃ εἰς φυγὴν πιθήκους καὶ ζωολόγους.

ΟΔ. ΙΑΛΕΜΟΣ.

λέγει „ἐν οἷς πλῆθος ἀνδρῶν ἐν τοῖς τοῦ θέρους καιροῖς ἐνδιατριβεῖ.“ — καὶ αἱ γυναῖκες; . . . αἱ καθήμεναι! μένουσιν, φαίνεται, ἕς τὸ σπῆτι νὰ κλάψουν τὴ μαύρη τους τὴ Μοῖρα κατὰ τὸ θημῶδες. Τὶ δυστυχία! εἶνε ἄρα γε εἰμαρμένον νὰ εἶνε πάντοτε αἱ γυναῖκες

των, τὰς Ἀμαζόννας ἀντιπολιτευόμενοι; Καὶ ἴτο παρ' αὐτοῖς στοιχεῖον ἐλληνικόν· δὲν λέγει ὁ Διοδώρος, μεταξὺ τῶν τῆς νήσου ἐπηλύδων ἦσαν καὶ Κρήτες; παραδοξολογήματα πάντα ταῦτα· γυναῖκες ὑπῆρχον καὶ ἀρκετὰ μάλιστα coquettes ὡς δὴλον ἐκ τῶν λόγων τούτων

ΝΕΟΙ ΣΥΝΟΙΚΟΙ.

παντοῦ καὶ πάντοτε τὰ θέματα τῆς ἀνδρικῆς δεσποτείας καὶ παρ' αὐτοῖς ἔτι τοῖς δημοκρατουμένοις Παγγαῖοις; ἀλλὰ μὴ σπεύδωμεν εἰς τὰς κρίσεις ἡμῶν· πιθανόν νὰ μὴ ἔχωσι προσφιλεῖ ἡμίσεα, ὡς λέγουσιν οἱ γαλλίζοντες· ὅποια παράδοξος ἰδέα! εἶνε δυνατόν νὰ ὑπάρχη κοινωνία ἄνευ γυναικῶν; θὰ ἴτο ἔαρ ἄνευ ῥόδων· καὶ διὰ τί ὄχι· ὑπῆρχον ἄνδρες ἐν τῇ πολιτείᾳ τῶν Ἀμαζόνων; τί λοιπὸν τὸ παράδοξον ἂν καὶ οἱ Παγγαῖοι ἐξώρισαν τὰς γυναῖκας ἐκ τῆς ἰδεῆς

τοῦ Διοδώρου ὅτι „χρυσοφοροῦσι καὶ φέρουσιν ἐνώτια“· μὴ κατηγορώμεν λοιπὸν θεωρεῖν τῶν ἀνθρώπων ὅτι δὴθεν ἐνέκλειον τὰς γυναῖκας των· τίς οἶδε πῶς καὶ πόσον τὰς ἠγάπων. Πιθανόν νὰ εἶχον πολλὰς, ὡς οἱ Μορμόνοι καὶ ἐν τῇ ἀμνηγανίᾳ τίνας νὰ συμπεριλάβωσι καὶ τίνας ν' ἀφήσωσι εἰς τοὺς ᾠδικούς παραδείσους ἀπερχόμενοι, ἀπεφάσισαν, φαίνεται, οἱ ἄνθρωποι νὰ μεταβαίνωσι μόνου των· ἠδύναντο νὰ τὰς συμπεριλαμβάνωσιν ἕλας; ἴτο δὲ πάλιν

τόρον, 1) ὡς ἡμεῖς, καὶ περ ἀπόγονοι τῶν Μαροθωνομάχων, τῶν Σαλαμινομάχων, τῶν . . . Παγγαῖοι, τὰ ἑμάτιά Σας τέσσαρα.

Τοιαύτη ἐν σκιαγραφίᾳ, φίλοι τῆς Προόδου ἀναγνώσται, ἡ εὐδαίμων ἐκείνη Παγγαία, ἡ περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς 7^{ης} π. Χ. ἑκατονταετηρίδος ὑπὸ τοῦ περιφύμου περιηγητοῦ Εὐημέρου ἀνακαλυφθεῖσα, ἡ διὰ τὸ ἔλθινον αὐτῆς κινήσασα τὴν ζηλοτυπίαν τῶν τότε λαῶν, ὅτινες ἐκ φθόνου ἠμφισβήτησαν τὴν ὑπαρξίν αὐτῆς, διότι καὶ λαὸς λαῶν κοτέσει. Ὁ Μεσσήνιος τῆς ἀρχαιότητος Κολόμβος ἐν ἐκτάσει περιέγραψε τὰ κατ' αὐτὴν ἐν πολυθρολῆτῳ πονήματι, Ἐρεῖ ἀναγραφῆ καλουμένῳ, ἀπολεσθέντι δυστυχῶς πρὸς μεγίστην θλίψιν πάντων τῶν θαυμαστῶν τῆς Παγγαϊκῆς εὐκλείας τε καὶ ἀρετῆς, εὐγνωμονούντων τῷ Διοδώρῳ, τῷ Ἐννίῳ Σέξτῳ τῷ Ἐμπειρικῷ καὶ παντὶ τῷ διασώσαντι τῆς ἱεράς ἀναγραφῆς ἀποσπάσματα.

— Καὶ ἡ πλουσία αὕτη χώρα;

— Ζῆ καὶ βασιλεύει, ἀλλὰ . . .

— Ἄλλὰ;

— Φοβοῦμαι πολὺ διὰ τὸν καλὸν ἐκείνον Δία, μήπως ὁ ζηλότυπος Ἐρχοβὰ τὸν ἐξεδίωξε καὶ ἐκείθεν· λέγουσι τόσα πολλὰ περὶ ἱεραποστόλων καὶ μεταφράσεων τῆς Γραφῆς ἐν τῇ Παγγαϊκῇ! . . ἀλλὰ συντόμως θὰ ἔχωμεν θετικὰς εἰδήσεις, διότι τέλος πάντων! . . εἶνε ὁμως ἀκόμη μυστικὸν καὶ θὰ τὸ εἶπω ὑπὸ ἐξουθενίαν, συνίσταται ἐν Πανάρᾳ ἑλλ. Προξενεῖον Β^α τάξεως, ἀλλ' ἄς σπεύσωσιν οἱ διαφερόμενοι, διότι πολλοὶ οἱ μνηστῆρες.

¹ Ἀθήνησ, τῆ 28. Ἰανουαρίου 1889.

E. ΑΣΩΠΙΟΣ.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ.

ΝΕΟΙ ΣΥΝΟΙΚΟΙ.

(Μετὰ εἰκόνας.)

Οἱ μικροὶ παῖδες τῆς οἰκογενείας ἔμαθον ἐξἄλλοι ὑπὸ χαρᾶς, ὅτι νέοι γαλιδεῖς, κομφοὶ καὶ ποικιλόχρωμοι ὡς ἡ μήτηρ αὐτῶν, εἶδον ἀπὸ τῆς πρωίας τὸ φῶς· ἡ παιδικὴ τῶν περιέργεια δὲν ἔχει ὄρια· ἀνακαλύπτουσι τὰ νεογέννητα· ἡ μικρὰ κορασίς τὰ τοποθετεῖ ἐπὶ τῆς ποδιάς τῆς καὶ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ, μειδιώσης καὶ τρυφερῶς πρὸς τὴν σκηνὴν ἀτενιζούσης τῆς μητρός, ἐντροφῶσιν εἰς τὴν θέαν τῶν νέων τούτων συνοίκων, ἐν ᾧ ἡ μήτηρ τῶν γαλιδεῶν, ἀνήσυχος προσβλέπει τὰ τρελλόπαιδα, ὧν ἐνεξήγγητος εἶνε ἡ χαρά· ὁ τοκετὸς τῆς γαλῆς παρέχει αὐτοῖς νέα καὶ χαριέστατα διασκευάσεις καὶ παιδρῶν παρτίων ἀντικείμενα. Φυσικωτάτη εἶνε ἡ ἀπεικόνισις τῆς παιδικῆς ἀφελείας καὶ περιεργείας, ἐφ' ἧς ὁ εὐφάνταστος τεχνίτης ἐπιχειρεῖ καὶ δόσιν τινα συμπαιδείας πρὸς τὰ νεογνά, ἧτις δὲν λανθάνει τὸν παρατηρητήν. Τὸ σύνολον τῆς παραστάσεως τοῦ ἱλαροῦ οἰκογενειακοῦ ἐπεισοδίου, ἀποπνέει ἀνθηρὰν καὶ θελξίθυμον παιδικὴν χάριν καὶ δροσερότητα.

ΤΙΜΑ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΑ ΣΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ ΣΟΥ.

(Μετὰ εἰκόνας.)

Τὴν ὠραίαν ταύτην τοῦ δεκαλόγου ἐντολήν, τὴν ἐντολήν, δι' ἧς ἡ ὀφειλομένη πρὸς τοὺς γεννήτορας ἀμέριστος τοῦ σεβασμοῦ, τῆς ὑπακοῆς καὶ τῆς τιμῆς ἀπονομὴ καθιεροῦται καὶ ἐπιβάλλεται ὑπὸ τοῦ Νόμου, ἀναπτύσσει ἡ γηραιὰ μάμμη εἰς τοὺς προσφιλεῖς ἐγγόνους. Ἡλικίην αἰσθησὶν ἐμποιοῦσιν οἱ χρυσοὶ λόγοι τῆς εἰς τὴν εὐπλαστον καὶ ἀπαλὴν ψυχὴν τῶν μικρῶν ἀκροατῶν τῆς, μαρτυρεῖ οὐ μόνον ἡ εὐπρεπὴς στάσις καὶ ἡ μετὰ προσοχῆς ἀκρόασις ἀλλὰ καὶ ἡ ἐξεικονιζομένη ἐπὶ τοῦ παιδικοῦ προσώπου τῶν ἀθῶα κατάνυξις· σημεῖον τοῦτο τρανὸν ὅτι καρποφόρος ἔσται ἡ διδασκαλία τῆς ἀληθῆς φιλοστοργίου μάμμης, ἧτις ἐν τῇ ἀφελείᾳ αὐτῆς εὐσεβεῖα καὶ τῇ ζώσῃ πίστει, ὑφ' ἧς ἐμπνέεται, γινώσκει νὰ λαλῆ εἰς τὰς καρδίας τῶν παίδων, κάλλιον καὶ τελεσφορώτερον τοῦ θειοτέρου ἱεροκήρυκος, τοῦ σοφωτέρου παιδαγωγοῦ. Εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑπευθυνώμεθα εἰς τὰς μητέρας, τὸ ὑψίστον, τὸ ἱερώτατον τοῦτο καθήκον. Οὐδεμία σχολή,

οὐδεμία ὑφ' ἑτέρου διδασκαλία δύναται ν' ἀναπληρώσῃ τὴν ὑπὸ τῆς εἰκονιζομένης μάμμης παρεχομένην ταύτην ἠθικὴν τροφήν, διότι τὴν καρδίαν αὐτῆς διαθερμαίνει τὸ ἄγιον τῆς ἀγάπης πῦρ, καὶ ἐν τῇ ἱερᾷ τοῦ οἴκου ἐστίᾳ κατατίθενται εὐχερῶς καὶ ἀνεπαισθήτως τὰ πρώτα σπέρματα τῆς ἠθικῆς τῶν παίδων διαπλάσεως, τῆς ἐξαγίνεσεως τῶν καρδιῶν καὶ τῆς εἰς πᾶν ἀγαθὸν καὶ χρηστὸν ποδηγητήσεως αὐτῶν.

ΜΑΙΕΡΛΙΓΚ.

(Μετὰ εἰκόνας.)

Οἱ ἐπισκεφθέντες τὴν Βιέννην καὶ τὰ ὡς πρὸς τὴν φυσικὴν καλλονὴν ἀπαράμιλλα αὐτῆς περίχωρα, θὰ ἐπισκεψήθησαν ἀναμφιβόλως καὶ τὸ μίαν ὥραν διὰ τοῦ νοτίου σιδηροδρόμου τῆς Βιέννης ἀπέχον Βάδεν, εἰς ὃ πολλοὶ πανταχόθεν συρρέουσι χάριν τῶν θειούχων αὐτοῦ λουτρῶν, ὧν ἡ ἰαματικὴ δύναμις ἐτύγχανε γνωστὴ καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς Ρωμαίοις. Ὁ τροχιδρόμος παραλαμβάνων παρὰ τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ τοῦ Βάδεν τοὺς ἐν ὥρᾳ θέρους καὶ ἰδίως κατὰ τὰς ἐορτασίμους ἡμέρας εἰς πολλὰς χιλιάδας ἀνερχομένους ἐκδρομῆς, τοὺς φεύγοντας τὸν ἀφόρητον καύσωνα καὶ τὸν πνιγηρὸν κοινορτὸν τῆς πρωτεοσύσης, μεταφέρει αὐτοὺς ἐντὸς εἴκοσι λεπτῶν μέχρι τῆς εἰσόδου θελκτικῆς κοιλάδος, τῆς Ἑλένης καλουμένης καὶ δικαίως φημιζομένης διὰ τὰ γραφικώτατα αὐτῆς τοπεία, τὰ ὅποια δίκην πανοράματος ἐκτυλίσσονται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ περιηγητοῦ, τοῦ ἐπιγεμνούσης νὰ διανύσῃ περὶ τὸ δώρον διάστημα μέχρι τοῦ πρώτου ἐξοχικοῦ ξενοδοχείου, ἐνθα ἀναφυκτικὰ καὶ λοιπὰ ἐν ἀφθονίᾳ παρέχονται εἰς τὸν κεκμηκότα ὀδοιπόρον, δυνάμενον νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Βάδεν διὰ τινος τῶν πολλῶν τῆς ἡμέρας κυκλοφορούντων λεωφορείων. Ἐν τῇ εἰσόδῳ τῆς μαγευτικῆς ταύτης κοιλάδος εὐρηται τὸ ὠραῖον ἐξοχικὸν μέγαρον τοῦ ἀρχιδουκῆς Γουλιέλμου, εἰκόνα τοῦ ὁποίου παρατιθέμεθα τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν ἐν σελ. 29. Εἰς ἀπόστασιν τριῶν ὠρῶν καὶ ἐπέκεινα καίται ἐν τῇ αὐτῇ κοιλάδι τὸ Μαίερλιγκ, τὸ κυνηγετικὸν καταφύγιον, ἐν ᾧ διήλθε τὰς τελευταίας αὐτοῦ ἡμέρας ὁ ἀτυχῆς Ροδόλφος, διάδοχος τοῦ ἀστροσυγγηγμικοῦ θρόνου.

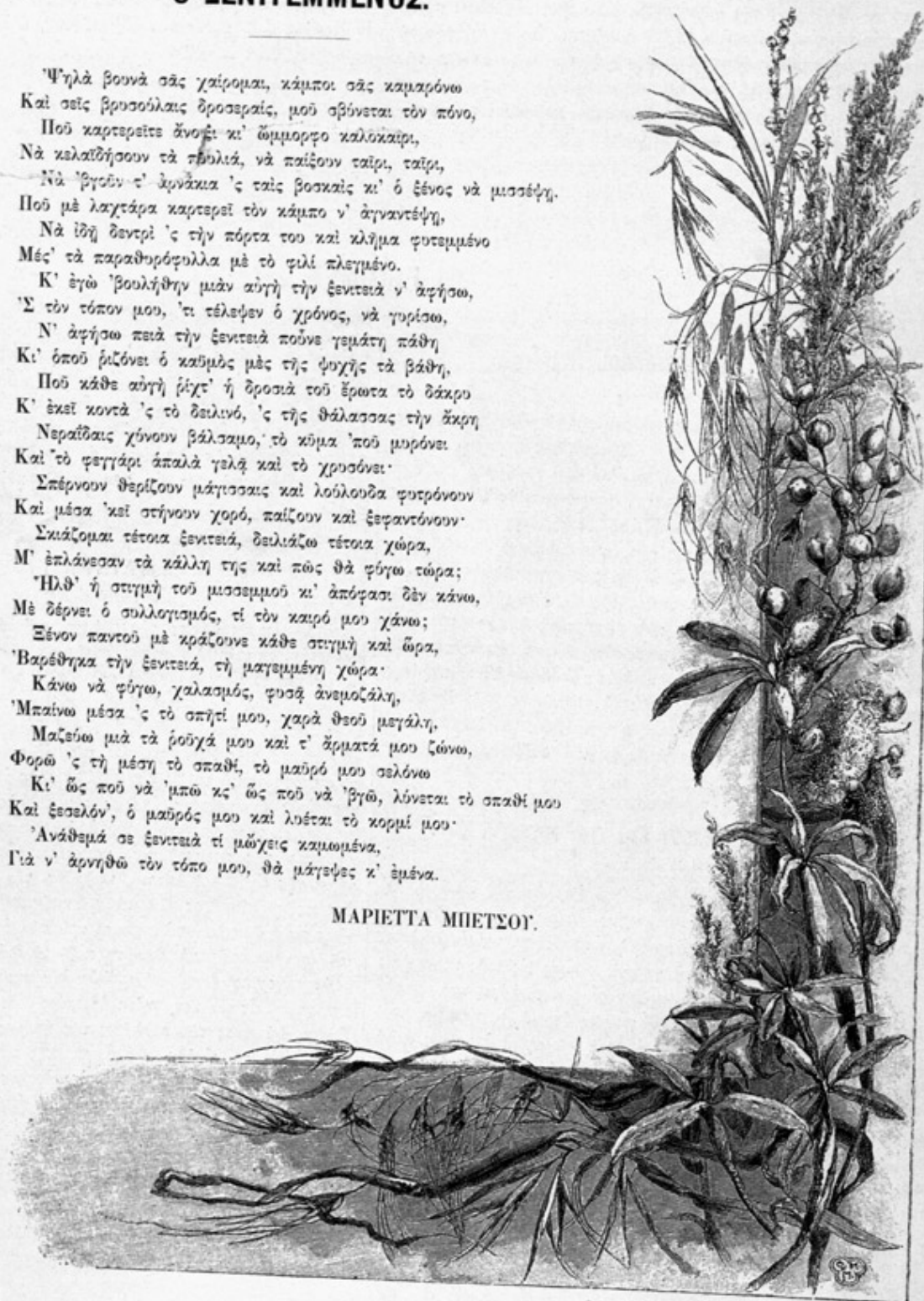

1) Λιμοκοντόρος = ἀπένταρος κομφερούμενος κατὰ τὴν νεῖαν Ἀττικὴν, ἔτι δὲ καὶ τὸ χάρτινον μονόδραχμον τὸ μόνον κυκλοφοροῦν ἐν Ἑλλάδι ὡς κερματίον.

Ο ΞΕΝΙΤΕΜΜΕΝΟΣ.

Ψηλά βουνά σὰς χάρουμαι, κάμποι σὰς καμαρώνω
 Καὶ οὐεὶ βρουσούλαις δροσεραῖς, μοῦ σβόνεται τὸν πόνο,
 Ποῦ καρτερεῖτε ἄνοιε κι' ὄμμορφο καλοκαίρι,
 Νὰ καλαϊδήσουν τὰ τβυλιά, νὰ παίξουν ταῖρι, ταῖρι,
 Νὰ 'βγούν· τ' ἀρνάκια 'ς ταῖς βροκαῖς κι' ὁ ξένος νὰ μιστέψη.
 Ποῦ μὲ λαχτάρα καρτερεῖ τὸν κάμπο ν' ἀρναντέψη,
 Νὰ ἰδῆ δαντρὶ 'ς τὴν πόρτα του καὶ κλημα φουτεμμένο
 Μὲς' τὰ παραθυρόφυλλα μὲ τὸ φυλί πλεγμένο.
 Κ' ἐγὼ 'βουλῆθην μιὰν αὐτῆ τὴν ξενιτεῖα ν' ἀφήσω,
 'Σ τὸν τόπον μου, 'τι τέλειφεν ὁ χρόνος, νὰ γυρίσω,
 Ν' ἀφήσω παιὰ τὴν ξενιτεῖα ποῦνε γεμάτη πάθη
 Κι' ὅποῦ βρίζει ὁ καθμὸς μὲς τῆς φυγῆς τὰ βάρθη,
 Ποῦ κάθε αὐτῆ ρίχε' ἡ δροσιὰ τοῦ ἔρωτα τὸ δάκρυ
 Κ' ἐκεῖ κοντὰ 'ς τὸ δειλινό, 'ς τῆς θάλασσας τὴν ἄκρη
 Νεραϊδαὶς χύνουν βάλσαμο, τὸ κῆμα ποῦ μωρόνει
 Καὶ τὸ φεγγάρι ἀπαλὰ γελᾷ καὶ τὸ χρυσόνει·
 Σπέρνουν θερίζουν μάγισσας καὶ λούλουδα φουτρόνουν
 Καὶ μέσα 'καὶ στήνουν χορὸ, παίζουν καὶ ξεφαντόνουν·
 Σκιαζομαι τέτοια ξενιτεῖα, δειλιάζω τέτοια χώρα,
 Μ' ἐπλάνεσαν τὰ κάλλη τῆς καὶ πῶς θὰ φύγω τώρα;
 'Ἠλθ' ἡ στιγμὴ τοῦ μισσημοῦ κι' ἀπόφασι δὲν κάνω,
 Μὲ δέρνει ὁ συλλογισμὸς, τί τὸν καιρὸ μου χάνω;
 Ἐόνον παντοῦ μὲ κράζουνε κάθε στιγμὴ καὶ ὦρα,
 Βαρῆθηκα τὴν ξενιτεῖα, τὴ μαγεμένη χώρα·
 Κάνω νὰ φύγω, χαλασμός, φουσᾷ ἀνεμοζάλη,
 'Μπαίνω μέσα 'ς τὸ σπήτι μου, χαρὰ θεοῦ μεγάλη,
 Μαζεύω μιὰ τὰ ροῦχά μου καὶ τ' ἄρματα μου ζώνω,
 Φορῶ 'ς τὴ μέση τὸ σπαθί, τὸ μαῦρό μου σελόνω
 Κι' ὡς ποῦ νὰ 'μπῶ κς' ὡς ποῦ νὰ 'βγῶ, λύνεται τὸ σπαθί μου
 Καὶ ἔσελόν', ὁ μαῦρός μου καὶ λούεται τὸ κορμί μου·
 'Ανάθεμά σε ξενιτεῖα τί μῶγεις καμωμένα,
 Γιὰ ν' ἀρνῆθῶ τὸν τόπο μου, θὰ μάγισφες κ' ἐμένα.

MARIETTA MHETSOY.

ΤΙΜΑ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΣΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ ΣΟΥ
Κατὰ τὴν ἑλαιογραφίαν τοῦ Ροδ. Ἑπ.

σύζυγος αὐτῆς ἐπεσκέψατο καὶ οὕτως ἴσως τὰ Πιλοπόδια τῷ 564, ἐὰν καλῶς ἐρμηνεύωμεν τὴν εἰς τοὺς Μυριαγγέλους ἐπίσκεψιν αὐτοῦ,") „χάριν εὐχῆς“, ὡς αὐτὸς ὁ Θεοφάνης γράφει. Τῶν λουτρῶν τοῦ Κουρίου σωζομένων ἕως τῆς ἐποχῆς τῶν Κομνηνῶν,¹³⁾ ὑπῆρχε βεβαίως παρ' αὐτοῖς καὶ κωμόπολις τις· ἀλλ' ὁ ναὸς τοῦ ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ ἀγνωστον εἶπερ ἔκειτο καθ' ὃ μέρος νῦν κείνεται τὰ ἱαματικά λουτρά, ἣ ἐν αὐτῷ τῷ χωρίῳ.

Σήμερον ἔτι σώζεται ἐντὸς τοῦ Κουρίου ναὸς, παρ' ἡμέραν ἐρειπώμενος, ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ταξιάρχου Μιχαὴλ· σκοτεινός, χθαρμαλός, πλείστας ἔχων ζωγραφίας ὁσίων πατέρων, δῆλον οὖν ἀσκητῶν, δείκνυσιν ὅτι ἀνήκε ποτε εἰς μονήν. Αἱ τοιχογραφίαι αὐτοῦ μοί

δ' ἐπὶ τῆς κρήνης τῆς ὑπὸ τὸν νεόδμητον τοῦ ἁγίου Ἰωάννου ναόν, αὐτῇ, οὐχὶ ἀρχαιότερα βεβαίως τοῦ ΣΤ' αἰῶνος.

Ἀπὸ ταύτης μανθάνομεν Θεόδωρον διάκονον καὶ παραμονάριον ναοῦ καὶ μονῆς τοῦ μάρτυρος [Γεωργ. ἢ Δημητρίου]. Ἐνταῦθα πρέπει 'να καθομολογήσω δημοσίᾳ χάριτας εἰς τὸν σφῆν βυζαντινολόγον καθηγητὴν τοῦ ἐν Πετροπόλει πανεπιστημίου κ. Ἰωάννην Τρωϊσκην, ἐκδόντα τὴν τοῦ Μιχαὴλ Παλαιολόγου Τυπικὴν διάταξιν περὶ τῆς Μονῆς τοῦ ἁγίου Δημητρίου καὶ τῆς τῶν Κελλιβάρων¹⁴⁾ ὅπου ἀναφέρεται μετόχιον τῶν πατρῶν ἐν τοῖς Πιλοποδίοις, μοναχὸς ἔχον ἕξ, ὡν εἰς ἱερέας. Οὐδαμῶς ἀμφιβάλλω ὅτι ὁ μεταγράφας τὴν διάταξιν ἦν οὐχὶ ἀλάθηστος, καὶ συνεπῶς ἰδύνατο 'να γράψῃ ἀντι

ΜΑΤΕΡΑΪΚ.

ὕπεμνησαν τὰς τοῦ καθολικοῦ τῶν Καραῶν ἐν Ἁγίῳ ὄρει, ἔξωθεν δὲ τῆς μεγάλης θύρας τοῦ ναοῦ ὁ Σωτήρ καὶ ἡ Θεοτόκος ζωγραφούνται εἰς μείζον τοῦ φυσικοῦ μέγεθος, ὡς εἰς τὸ καθολικὸν τῆς ἐν Ἄθῳ μονῆς τοῦ Παντοκράτορος. Ἐπιγραφὴ τις ἐξώθεν ἀναφέρει τῷ 1750 ὡς ἔτος τῆς ἐκ βάθρων καὶ θεμελίων ἀνακαινίσεως, ἀλλ' ἡ τοιχογραφία μένει ἀναλλοίωτος, οὐχὶ καὶ ἀρχαιότερα τοῦ ΙΒ' αἰῶνος. Ἦλπιζον ὅτι ἤθελον ἀνακαλύψαι ἐπιγραφὴν ὁδηγησάν με πρὸς λύσιν τῶν ἀπορονημένων, ἀλλ' εὐρέθη μία, κεκολοβωμένη, ἐκτιμημένη

πατέρων, πατρῶν, ἀλλ' ἴσως ἐπιτρέπεται, 'να νομίζω ὅτι ἐν τῷ περιγραφομένῳ ναῷ ἔχομεν τὸ Μετόχιον τῆς Μονῆς τῶν Παλαιολόγων τὸ κατὰ τὰ Πιλοπόδια.

Ἡ Τυπικὴ διάταξις αὕτη δυνατόν 'να χρησιμεύσῃ ἡμῖν ὡς ὁδηγὸς καὶ ἐν ταῖς μετὰ ταῦτα τοπογραφικαῖς ἐρευναῖς, εἰς ἃς ὁ τὰ παρόντα γράφων προβαίνει μετὰ τινος ἐνδοιασμοῦ, ἀπεκδεχόμενος παρ' ἄλλων ἀκριβεστέρων τοποθετητῶν τῶν ἐν αὐτῇ ἀναφερομένων μόνων, ὧν τὰ ἐρείπια σώζονται, ἢ μᾶλλον οὐδ' αὐτὰ.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΜΑΝΟΘΑ ΙΩ. ΓΕΔΕΩΝ.

ΖΩΟΛΟΓΙΚΑ.

Οἱ κάστορες ἐν Εὐρώπῃ.

Τὰς κατωτέρω περιηροτάτας περὶ τῆς τύχης καὶ τῶν ἡθῶν τοῦ ἐν Εὐρώπῃ κάστορος πληροφορίας, ἃς ἐδημοσίευσεν ἐσχάτως ἡ Revue Britanique καὶ ἡ Revue des Sciences ἀνεδημοσίευσεν δὲ καὶ ἡ Revue Scientifique, μεταδίδομεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις, ἐκ τῆς τελευταίας ταύτης ἀρυόμενοι.

¹³⁾ Ἰδε Iacobo Goar. Notae in Theophanis Chronographiam.

¹⁴⁾ Νικίτας Χωνιάτης. Ἐκδ. Βόννης, σελ. 341.

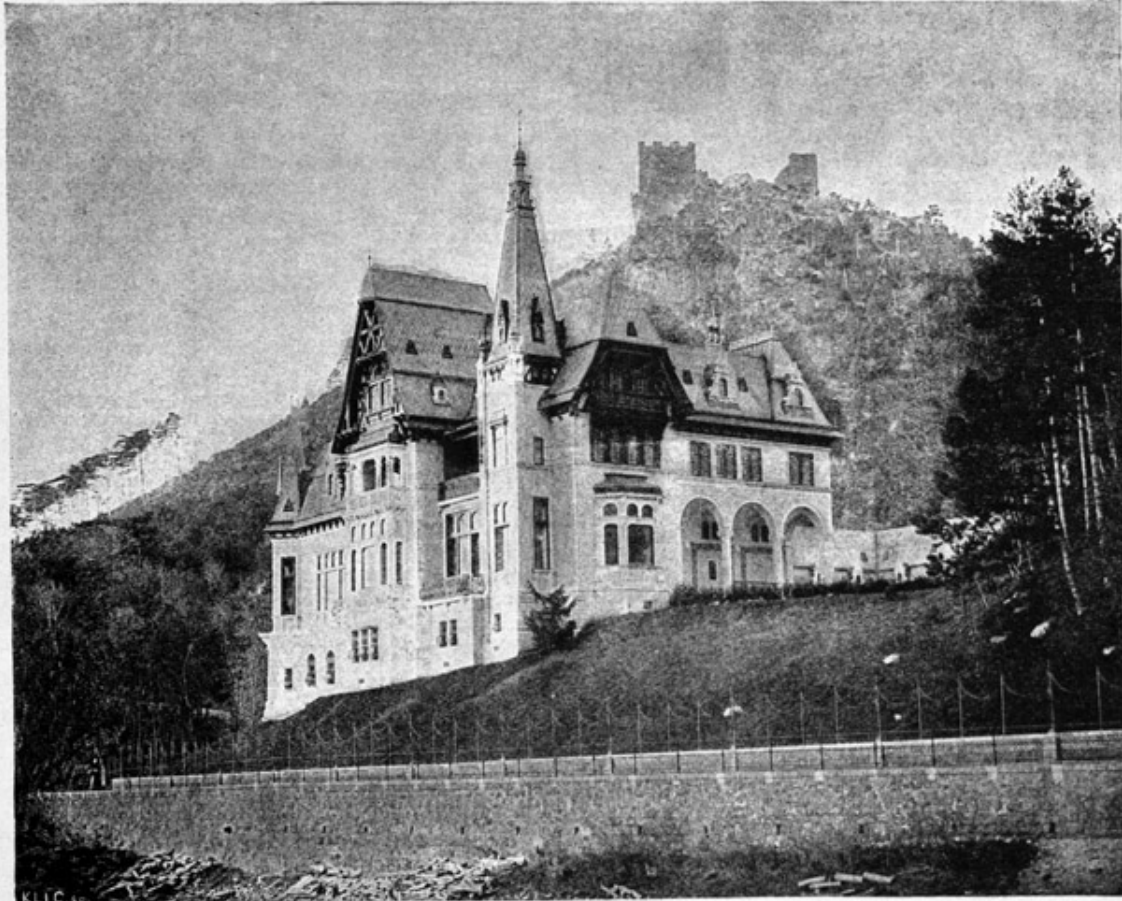
Γνωστὸν ὅτι τῆς γεωργίας ἢ ἀνάπτυξιν καὶ ὁ παρὰ τὰς ὄχθας τῶν ποταμῶν γενόμενος συνοικισμὸς ἀπεδιώξαν πανταχόθεν τὸν κάστορα. Καὶ δὲν ἐξηφανίσθη μὲν παντελῶς τὸ ζῶον τοῦτο, ἀλλ' οὐχ ἤττον ἠναγκάσθη ν' ἀπαρνηθῇ τὰ κοινὰ καὶ πεφυλιγμένα αὐτῷ οἰκήματα, ἅτινα σχεδὸν ἐξέλειπον ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς ἐν Εὐρώπῃ.

¹⁵⁾ Imperatori Michaelis Palaeologi de Vita sua opusculum, necnon Regula quam ipse monasterio S. Demetrii praescripsit fragmentum. Nunc primum edidit Ioannes G. Troitzki. Ἐν Πετροπόλει, 1885, σελ. 19, §. 18.

Καταναγκασθείς ν' αποβῆ τρωλλοδύτης, δὲν παρητήθη οὐχ ἤττον τὰς φιλοτεχνικὰς αὐτοῦ ἐξεις ὁ κάστωρ, ἀλλὰ κρύπτεται τόσῳ ἐπιμελῶς, ὥστε πανταχοῦ σχεδὸν ἐλησημονήθη.

Ὁ εὐρωπαϊκὸς κάστωρ ζυγίζει 25—30 χιλιόγραμμα. ἡ δὲ δορὰ αὐτοῦ βαθὺ φαιὸν ἔχουσα χρώμα εἶνε ἤττον ὠραία τῆς τοῦ ἀμερικανικοῦ κάστορος, ἀλλ' εἶνε ἀνοπόστατον ὅτι στερεῖται διεθέρρας, ὡς πολλοὶ φυσιολόγοι διατείνονται.

Ὡς ἔμψυτον αὐτοῖς ἔνστικτον τῆς οἰκοδομικῆς δὲν ἐκλείπει εὐκόλως, εἰ μὴ ὅπταν ὁ βίος αὐτῶν συνεχῶς διαταράσσεται· τὸ φύχος ἐπίσης ἀναγκάζει αὐτοὺς ν' ἀπαρνηθῶσι τὰς ἐξωτερικὰς αὐτῶν κατοικίας, καθόσον παρὰ τοῖς Σαμογέτταις ζῶσιν ἐντὸς ὑπογείων φωλεῶν. Ἐν τῇ Rhône οἱ κάστορες ἀπὸ πολλοῦ ἔπαυσαν νὰ οἰκοδομῶσι εὐρίσκοντο δ' ἐκεῖ ἐλησημονημένοι, ὅπταν αἴφνης κατηγορήθησαν ὡς σοβαρῶς ζημιούντες τὰ προχώματα τῆς Camargue, ὅπερ ἀπειλεῖ κατ' αὐτῶν

Παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Δουνάβειος καὶ τῶν παραποτάμων αὐτοῦ, ἰδίως ἐν τοῖς πέριξ τοῦ Σαλσβούργου ἦσαν ἔτι κοινότεροι οἱ κάστορες περὶ τὰ τέλη τοῦ τελευταίου αἰῶνος. Ὁ Ρίτιγγερ ἐν τῷ κατὰ τὸ 1761 ἐν Σαλσβούργῳ ἐκδοθέντι ζωολογικῷ αὐτοῦ πονήματι, λέγει „Ὅταν ἀφίενται ἦσαν οἱ κάστορες καὶ δὲν καταδιώκοντα, ζῶσιν ἐν κοινωσίαις· αἱ δὲ κατοικίαι αὐτῶν εἰσι συνηνωμέναι ἀλλήλαις, ἀλλ' ἕκαστος ἔχει τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ.“

Σήμερον μεμονωμένοι ἀπαντῶνται παρὰ τὸν Δούναβιν, τὸν Δάβιν, τὸν Μοζέλαν, τὸν Μεῦσιν, τὸν Αἰπ, τὸν Οὐέξερ κλπ., ἀλλὰ δυνατόν εἶπεν ὅτι ἐν πᾶσι τούτοις τοῖς τόποις τὸ γένος τῶν καστῶρων τείνει νὰ ἐξαφανισθῇ. Περὶ τὸ 1848 εὐρίσκοντο ἔτι ἐν τῇ Ἑλβᾷ καὶ τῷ Ὄβελ, ἔνθα οἱ περὶ κνηγεσίας νόμοι παρεῖχον αὐτοῖς προστασίαν. Ἐκτοσε ἡ μείωσις αὐτῶν ὑπῆρξε ταχυτάτη· ἀπὸ τινος ἐν τούτοις ἐγκατεστάθησαν κάστορες ἐν Woilicz ὑπὸ τὴν εἰδικὴν προστασίαν τοῦ δουκὸς Δανότι. Ἐν Αἰστρία, πλὴν τῶν ἐν Χαλβρούν ἀποικιῶν αὐτῶν καὶ τῶν ἐν Σένφ, Βοημία, Φραουεμβέργη καὶ Ροτενώφ καταφυγίων, ὧν ἐφείσθησαν οἱ ἄνθρωποι, οὐδαμῶς ἄλλοθι νῦν ἀπαντῶνται.

Φαίνεται ὅτι ἐν ταῖς τελευταίαις ταύταις ἀποικίαις οἱ κάστορες ἤρξαντο πάλιν κτίζοντας τὰς κόμας αὐτῶν, ὅπερ ἀποδεικνύει ὅτι τὸ

σπουδαῖον ἐξολοθρευτικῶν κινδύνων. Πλὴν τῶν ἐκ μέρους τῶν ἀνθρώπων ἀπειλομένων κατὰ τῶν δυστυχῶν ζῶων, οἱ κάστορες ἔχουσι κυρίως καὶ πολλὰ ἐκ τῶν πλημμυρῶν προξενούμενα αὐτοῖς κακὰ νὰ πολεμῶσι. Ἐν ταῖς ὑψηλαῖς τῶν ποταμῶν ὄχθαις, λέγει ὁ Πισσώ, δυσχερεστάτη εἶνε ἡ ἀνακάλυψις τῶν ἔργων τῆς τέχνης αὐτῶν, τόσῳ ἐπιτηδείως ἀποκρύπτονται· Ἐκ τήχης μόνον, ὅταν λ. χ. κόων ἔσων τὴν γῆν διανοῖξαι τὰς ὄπας, δι' ὧν ἀερίζουσι τὸ ἄνω δωμάτιον τῆς κατοικίας αὐτῶν, ἀνακαλύπτεται τὸ μέρος ἐν ᾧ οἰκοῦσι, τότε δὲ κατὰ τὸν ἐλάχιστον θόρυβον, βυθίζονται ὑπὸ τὸ ὕδωρ διὰ τῆς διόδου, ἣν ἐπιφυλάσσουσιν ἑαυτοῖς καὶ δὲν ἀναφαίνονται πλέον, ἢ ὅπταν πᾶς κίνδυνος παρέλθῃ. Σημειωτέον ὅτι οὐδέποτε ἐξέρχονται εἰς νομὴν λίαν ἐγγὺς τῇ κατοικίᾳ αὐτῶν. Μακρὰν, ἐπὶ τῆς κατέναντι ὄχθης ζητοῦσι τὴν τροφήν των καὶ κόπτουσι κλάδους λευκῶν καὶ ἰσίων· οὕτω δὲ οὐδὲν ἐλέγχει τὴν παρουσίαν αὐτῶν εἰς τὸν ἐπιπόλιον παρατηρητὴν πέριξ τῶν ὑπογείων αὐτῶν φωλεῶν.

Ἐπιθομῶν νὰ σπουδάσῃ τὰ ἦθη τῶν καστῶρων ὁ Κ. Βοῦτς κατὰ τὸ 1874 μετέφερε τέσσαρας τούτων ἐν κεκλεισμένῳ χώρῳ διακοσίῳν περίπου στρεμμάτων ἐκτάσεως, ἐν τῷ ἐν Κιλσατὰν τῆς Σκωτίας δάσει αὐτοῦ. Ἡ ἀπόπειρα δὲν ἐφάνη κατ' ἀρχὰς τελεφεροῦσα·

της, ελαφρώς υπό φλεβών διατεταμένοι και παρθενικήν ἔτι τηρούντες λευκότητα· τὸ βλέμμα της ὑψοῦτο ἄδολον καὶ τὰ χεῖλη δὲ αὐτὰ μετὰ τινος ἀφελείας ἡμιγυνοῦντο.

Βλέπων τις τὴν γυναῖκα ταύτην παρὰ τῷ ἑαυτῆς συζύγῳ ἐδοκίμαζε τὸν πειρασμὸν νὰ διερωτᾷται συνεπείᾳ ποίων ὀλεθρίων περιστάσεων, ἢ λευκῆ αὐτῆ χειρ, ἢ λεπτοφυεῖς φέρουσα καὶ χαριστάτους εἰς πάσας τὰς φελάγκας δακτύλους, εἶχε συμβῆ νὰ πέσῃ ἐντός της ὀγκώδους ὀπλῆς τοῦ ἀγαθοῦ τούτου στρατιώτου· καὶ ὅμως ἦτο ἴσως εὐτυχῆς· ἀδύνατον ἦτο νὰ συμβιβάσῃ τις τὸ θροσερὸν τοῦτο μειδιάμα καὶ τὴν γνοῶδη νεότητα, ἢς ἀνεπίληπτοι ἦσαν ἔτι οἱ χαρακτηρισμοὶ μετὰ τῆς πείρας οἰουδύποτε ἐν τῷ βίῳ ἀτυχήματος· πλὴν ὅτε αἴφνης ἤθελε προσβλέψῃ τις αὐτήν, ἐνόμιζεν ὅτι διέκρινεν εἰς τὸ βῆθος αὐτῶν ἀσυνηθιστὸν τι ὄπερ ἐνεποιεῖ ἐντόπωσιν καὶ ὄπερ

πνουν ἀνοικτὰς φέρουσαι ἐσθῆτας, ἢ δὲ τῆς κ. Β... ἦν αὐστηρῶς ἐμπροσθημένη ἐν τῷ θώρακι ἄχρι τοῦ ἀνωτάτου σημείου· στενὴ δὲ σειρὰ τριχάπτου περιέβαλλε τὸν θροσερὸν καὶ λεπτόν ὡς νεαρᾶς κόρης τράχηλόν της· ἢ τραχηλίᾳ ἐκείνῃ μ' ἐξηρέθειζε, καθόσον ὁσάκις ἢ κ. Β... ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν, ἐσχηματίζετο ἐν τῷ τραχήλῳ μικρὰ πτυχὴ θαυμασίως ἐνταλῆς, ἢς μόνον τὴν ἀρχὴν ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ. Μετὰ τὸ δεῖπνον διεσπάρησαν οἱ συνδαιτημόνες εἰς τοὺς κήπους καὶ τὸ καπνιστήριον· ἢ κ. Β... εἰσῆλθεν εἰς παρακειμένην μικρὰν αἴθουσαν· ὁ στρατηγὸς ἦλθεν ὅπως μὲ παραλάβῃ καὶ μὲ ὠδήγησε παρ' αὐτῆ· ὄφειλω ν' ἀποδώσω δικαιοσύνην εἰς τὸν ἀγαθὸν στρατηγόν· ἔπραξε τὸ καθήκον τοῦτο, ὅσον ἠδύνατο κάλλιον· ὠμίλησε περὶ ἐμοῦ διὰ τῶν κολακευτικωτάτων ἐκφράσεων, ἀλλ' ἢ ἐνδοσιωδῆς τοῦ κ. Β... προθυμία ἡστόχησε τοῦ σκοποῦ ὄπερ

ΜΕΛΕΤΗ ΕΠΙ ΤΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ.

δὲν ἐξέπραξε τὴν ἀρετὴν τοῦ λοιποῦ προσώπου ἡμερίαν· εὗρισται τις παρὰ τῷ Γγαίτε βραχείας ποιήσεων περικοπᾶς, ὧν οἱ τελευταῖοι στίχοι εἴρωνες ἄμα καὶ αἰσθηματικοὶ προκαλοῦσι μακρὸν βεμβασμένον ὁπότεν κλείσῃ τις τὸ βιβλίον· ἐπιθυμεῖ τις νὰ κατανοήσῃ τὴν ἐνδόμυχον τοῦ ποιητοῦ σκέψιν, ἀλλ' ἢ δυσνόητος αὐτῆ σκέψις διαφεύγει πάντοτε τὸν ἀναγνώστην, ἐν τούτῳ δὲ ἀκριβῶς ἔγκειται τὸ θέλημα αὐτῆς· ἢ ἄλλος τῆς κ. Β... καλλονὴ ἦν ὁμοίᾳ μικρῷ γερμανικῷ ποιήματι· πᾶσαι αὐτοῦ αἱ στροφαί, ἦσαν ὑπερβαλλόντως ἀπλαιῖ μόνος δὲ ὁ τελευταῖος στίχος ἐπανέρριπτεν εἰς τὸ ἄγνωστον.

Ἡ ἀνοικτοῦ καστανοῦ χρώματος, σχεδὸν ξανθὴ κόμη της περιβάλλετο ὑποπύρρους ἐν τῷ ἤλιφ χρώσει καὶ διέστλβεν ἐν μαλθακοῖς κοματιομοῖς ἐν οἷς ὑπωλιόθαινε τὸ φῶς, περιελίσσεται δὲ ἀφελῶς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μετὰ τῆς σοφῆς ἐκείνης ἀπλότητος, ἦτις παρέχει εἰς τὴν Ἀφροδίτην τοῦ Κανόβα τὴν καλλίστην μεταξὺ τῶν θεαινῶν ἀπασῶν κόμμωσιν· οὐδ' ἢ ἐλαχίστην ταῖνια ἐκόσμησ' αὐτήν· ἔφερον ἐσθῆτα, ἐκ μουσαλίνης κομφοτάτην. Ἐνεκα τῆς κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὑπερμέτρου θερμότητος, πᾶσαι αἱ κυρίαῖ ἐδει-

ακονίσασα αὐτὸν· διέκρινον εἰς τὸ ἦθος τῆς συζύγου του σκιὰν ἀμηχανίας ἐλαφρὰν καὶ ἀδιόρατον ὑπερηφάνειας ἔκφρασιν καὶ εἶδος τι φιλογάθοιο ἀδιαφορίας. Εἰς τὸν χαριετισμὸν μου ἀπήντησε διὰ σοβαροῦ μειδιάματος, μ' ἐτίμησε διὰ βλέμματός των ὀραίων ὀφθαλμῶν της καὶ εἶπε μόνον ὅσα ἦσαν ἀπαραίτητα ὅπως μοι ἐπιτρέψῃ νὰ μείνω παρ' αὐτῆ· θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἦν ἐπιφυλακτικῆ, ὅτι ἤθελε νὰ κρίνῃ ἀπ' ἑαυτῆς περὶ τῆς ποιότητος τοῦ ἀπροσδοκῆτου τοῦ συζύγου της φίλου, πρὶν ἢ τῷ ἐπιτρέψῃ νὰ τῇ προσεγγίσῃ ἐκ δευτέρου. Τὸ διανῆς βλέμμα της ἐφαίνετο λέγον μοι. — Ὅμιλοι λοιπὸν κύριε, ἵνα γνωρίσω τις εἶσθε· ὠμίλησα ἄχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ὁ Σιὸρ Γεωργίος ἐμφανισθεῖς εἰς τὸ δωμάτιον ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας της· ἐμειδίασε τότε, ἠγγέρθη, μοι ἀπήθουθεν ἐλαφρὰν τῆς κεφαλῆς κλίσιν, ὥσει ἵνα σημάξῃ τὸ πέρας τῆς ἀρρώσεως καὶ ἀπεχώρησε μετὰ τοῦ παιδίου. — Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ ἀρχὴ τῆς ἡμετέρας γνωριμίας, ἦτις ἀρτιμῶς νῦν ἐξ ἑβδομάδων βίον.

(Ἐπειτα συνέχεται.)